

ΘΟΚ και ποπ κορν

Η θριαμβευτική πορεία της σοσιαλίστριας

Προκλήθηκα από φίλους. Μου είπαν ότι τελευταία αποφεύγω τα δύσκολα και δεν τοποθετήθηκα, για παράδειγμα, απέναντι στο μέγα θέμα της καλοκαιρινής θεατρικής πραγματικότητας, τη ρεπερτοριακή επιλογή του ΘΟΚ και το σκηνικό αποτέλεσμα που απ' αυτήν προέκυψε. Τα παλιά νέα μερικές φορές είναι πιο ενδιαφέροντα από τα φρέσκα, καθώς το κυρίως επικοινωνιακό μήνυμα είναι ήδη χωνεμένο μέσα σ' ένα κοινωνικό μετακείμενο, που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι η θριαμβευτική πορεία της «Κόρης μου της σοσιαλίστριας» στα θερινά αμφιθέατρα. Έφτασα την παράσταση στη Λάρνακα. Το τεράστιο Παττίκειο ήταν σχεδόν γεμάτο.

Ανακάλυψα ότι ένα από τα ζητούμενα των δημιουργών της παράστασης, η αναβίωση της ατμόσφαιρας του θερινού σινεμά, του φυσικού χώρου όπου οι θεατές αγκάλιαζαν το κινηματογραφικό πρωτότυπο, υποβοηθούνταν πολύ από την τοπική παράδοση το κοινό να βρίσκεται σε κατάσταση απαιτούμενης χαλάρωσης (σάντουιτς, ποπ κορν κ.ά.). Με δυσκολία διαφύλασσα τη δική μου άποψη μέσα στη διάχυτη ατμόσφαιρα γενικής αποδοχής του προτεινόμενου θεάματος, η οποία αποδοχή ανέβαινε κατακόρυφα στα μουσικοχορευτικά μέρη (στιγμιότυπα δεν τα λες) της παράστασης.

Κάποτε η μοίρα με είχε φέρει σ' ένα χώρο ιερής λατρείας, όπου χιλιάδες μουσουλμάνοι έκλαιγαν στον τάφο ενός ιμάμη δολοφονημένου τον 11ο αιώνα. Βρισκόμην σε πλήρη συναισθηματική απομόνωση, προς το τέλος της παραμονής μου εκεί άρχισα να αναρωτιέμαι μήπως όλοι γύρω μου έχουν... δίκιο και εγώ έχω λάθος. Τηρουμένων όλων των αναλογιών, σκεφτόμουν ότι εντοπίζω ομοιότητες μεταξύ των δύο καταστάσεων: εκεί οι άνθρωποι έκλαιγαν για κάτι που συνέβηκε πριν από 10 αιώνες, εδώ χαίρονταν με κάτι που είχε (πρωτο) δημιουργηθεί πριν από μισό αιώνα. Εκτός από τα τόσο ετεροχρονισμένα συναισθήματα, όμοια για τις δύο καταστάσεις, ήταν η μαζικότητα και ο συντονισμός της έκφρασης συναισθημάτων. Εκεί συντονισμένα

χτυπούσαν τα στήθη τους θρηνώντας, εδώ συντονισμένα χτυπούσαν παλαμάκια. Κι εγώ να μην μπορώ...

Ο σκηνοθέτης Αχιλλέας Γραμματικόπουλος έπαιξε έντονα στις νοσταλγικές γραμμές που συνέδεαν το θέαμα με τις κινηματογραφικές μνήμες των μεγαλύτερων και τις τηλεοπτικές/οικογενειακές αναμνήσεις των νεότερων, υπογράμμιζε τη ρετρό «κορνίζα» της παράστασης -ή μάλλον της αναπαράστασης- που έστησε και πρόβαλλε την αρχική της κινηματογραφική αισθητική.

Η Έλενα Κατσούρη χρησιμοποίησε την αισθητική του κινηματογραφικού πλατό στα σκηνικά της, που στήνονταν και ξεστήνονταν «στα φανερά» από την πολυάριθμη ομάδα συμμετεχόντων. Τα κοστούμια και τα χτενίσματα είχαν κατεβεί από την οθόνη, όπως και το στήσιμο των ομαδικών σκηνών. Θεωρώ ότι το κύριο προσόν της παρα-

γωγής είναι η χορογραφία του Πάνου Μεταξόπουλου, καθώς το «όπα!» είναι ακατανίκητο στη νεοελληνική κουλτούρα. Έτσι, στη διασταύρωση των δύο γραμμών, α) της δημιουργίας πλαισίου από το υλικό της εποχής των '60ς με στιγμιότυπα επικαιρότητας, τις πορείες ειρήνης, σκηνές από την καινούρια ελληνική τηλεόραση, και β) της πιστής αναβίωσης του κινηματογραφικού προϊόντος της μουσικής κωμωδίας του Αλέκου Σακελλάριου, ο ΘΟΚ περίμενε αυτό το καλοκαίρι το μαζικό κοινό έχοντας αποφασίσει ότι το ρηκό, χωρίς χιούμορ, ψευδολαϊκό κείμενο δεν θα εμποδίσει. Βραχυπρόθεσμα το εγχείρημα πέτυχε, αφού πολλοί ευχαριστήθηκαν. Μακροπρόθεσμα ο ΘΟΚ αυτοπαγιδεύεται σε τέτοιου είδους επιλογές -αν θέλει να έχει την ίδια εισπρακτική απόδοση, πρέπει να ευχαριστεί με τον ίδιο τρόπο τα πλήθη. Όπα!